

[Finansministeren]

ligt anerkendt af snart sagt alle – måske ikke det konservative folkeparti, som i opposition har andre og vigtigere ting at tage sig til – at denne politik har haft meget gunstige resultater. Hertil vil jeg føje, at arbejdsmarkedets parter ved den seneste overenskomstfornyelse har vist sig at være sig deres ansvar bevidst. Udviklingen i vore lønninger i 1981 ligger i underkanten af den tilsvarende udvikling i udlandet.

Sammen med de gennemførte erhvervsfremmende foranstaltninger har vi virkelig fået et godt udgangspunkt for den fremtidige udvikling, og regeringen lægger som sagt op til en fortsat indsats til forbedring af konkurrenceevnen over for udlandet, selv om det begribeligvis ikke ud over de ting på erhvervsskatteområdet og andre områder, som er specificeret i vores handlingsprogram, kan udbygges og nærmere præciseres på nuværende tidspunkt.

Der har også de senere år været ført en forholdsvis stram finanspolitik for at holde igen på udviklingen i det importkrævende private forbrug. Også det offentlige forbrug har måttet holde for, og væksten på de traditionelle serviceområder er år for år blevet begrænset til fordel for en mere beskæftigelsesfremmende udgiftspolitik, og det har været vigtigt også for den økonomiske forbedring, som er sket i de senere år.

Dernæst vil jeg godt sige lidt om, hvordan billedet tegner sig for 1982, hvad flere ordførere har været inde på.

Her vil jeg først sige, at grundlaget for en begyndende økonomisk vækst nu er til stede, forudsat at den internationale økonomi ikke kommer ud for nye rystelser som følge af olieprisstigninger el. lign. af kraftigere art. Men det er også vigtigt, at de begyndende tendenser til en fornyet opgang ikke fører til, at efterspørgselsudviklingen kommer ud af kontrol, således at de velkendte tendenser til ubalance i dansk økonomi igen forstærkes.

Jeg kan sige, at også for 1982 skønnes den samlede produktion at vokse med 3-4 pct., og her er tale om en bemærkelsesværdig økonomisk vækst sammenlignet med mange andre lande. Ca. 1 procentpoint af denne vækst kan henføres til energiinvesteringer, og den øgede produktion i Nordsøen og den kommende tids energiinvesteringer gør det selvfølgelig ekstra nødvendigt, at efterspørgslen på andre områder holdes under kontrol. Bl.a.

som følge af de store energiinvesteringer, herunder olieferledningen, skønnes underskuddet på betalingsbalancen at vokse med et par milliarder kroner i 1982.

Hr. Erhard Jakobsen spurgte vel bl.a. i denne sammenhæng, hvordan vi prioriterer udviklingen på betalingsbalancen. Hertil vil jeg sige, at det ville naturligvis være bedre, om underskuddet på betalingsbalancen, også for så vidt angår 1982, var faldende. Men det er jo også vigtigt, at vi gennemfører de nødvendige langsigtede strukturforanstaltninger, f.eks. en udbygning af produktionsapparatet og en udbygning af de store energiinvesteringer. Det er ting, som på kort sigt koster noget, også koster noget valuta, men som på længere sigt er en forudsætning for bedre samfundsøkonomisk balance.

Herudover vil jeg gerne tilføje, at der fortsat ikke er grundlag for en udvikling, hvor det er det private forbrug, der øger den økonomiske vækst, for det vil uvilkaarlig føre til en uholdbar forværring af betalingsbalancen. Det er baggrunden for, at regeringen klart har sagt, at den vil tilstræbe, at det reale private forbrug efter skat kan fastholdes på det nuværende niveau for almindelige lønmodtagerindkomster.

Det beskudne pusterum, som igennem den forholdsvis gunstige betalingsbalanceudvikling i 1981 er skabt for den økonomiske politik, bør efter regeringens opfattelse udnyttes til en forstærket indsats for beskæftigelsen. Det er velkendt, at til trods for et stigende antal arbejdspladser igennem 1970'erne har vi en ledighed, som vi ikke kan leve med, og det er baggrunden for, at regeringen vil fremlægge sine forslag til en forstærket beskæftigelsesindsats.

Det næste, jeg vil sige, er, at til trods for en forholdsvis stram finanspolitik og til trods for en begrænsning af væksten i de offentlige udgifter i forhold til tidligere år, så får vi en forøgelse af underskuddet på statsfinanserne. Jeg noterede mig, at hr. Poul Schlüter mente – det var en ganske fiks måde at stille tingene op på – at regeringen var svækket af to ting. Den ene var tabet på 9 mandater. Jeg vil ikke bestride, at socialdemokratiet er svækket af et mandattab på 9, medens jeg nok mener, der kan føres en interessant politisk diskussion om, hvorvidt regeringen også er det, men det vil jo vise sig i den kommende tid.